

TRACY WOLFF

invidie

AL TREILEA VOLUM AL SERIEI CRAVE

Traducere din limba engleză de
KARLA DEDU-FOTESCU

LEDA EDGE

Șah-mat perechii tale!

Trei săptămâni mai târziu...

— **T**E IMPLOR!
Macy se aruncă de-a latul patului ei acoperit cu o cuvertură în culorile curcubeului și mă fixează cu ochi imploratori. E atât de plăcut să o văd aproape zâmbind din nou de când a avut loc înmormântarea lui Xavier, încât nu mă pot abține să nu zâmbesc și eu! Nu e încă un zâmbet deplin, dar îl accept totuși.

— Pentru numele lui Dumnezeu, te rog, te rog, te rooooooog, scutește-i pe băieții ăia de suferință!

— O să fie dificil, răspund în timp ce îmi las ghiozdanul lângă birou înainte să mă trântesc în propriul pat. Ținând cont de faptul că nu *i-am făcut* să sufere.

— Asta e cea mai mare minciună pe care ai zis-o vreodată!

Verișoara mea pufnește, apoi își saltă capul suficient cât să se asigure că o văd cum își dă ochii peste cap.

— Ești o sută cincizeci la sută responsabilă pentru felul în care Jaxon și Hudson s-au plimbat îmbufnați pe aici în ultimele trei săptămâni și ceva.

— Am senzația că există mult mai multe motive pentru care Jaxon și Hudson se plimbă îmbufnați pe aici, iar eu sunt de vină doar pentru jumătate dintre ele, îi arunc înapoi, apoi îmi regret imediat cuvintele.

Nu pentru că nu sunt adevărate, ci pentru că acum trebuie să privesc cum se scurge încet puțina culoare pe care Macy o avea în obraji. Arată atât de diferit de fata pe care am întâlnit-o în noiembrie, încât e greu de crezut că e aceeași persoană. Părul ei vopsit nebunește încă nu a reapărut și, deși negrul ca pana corbului în care și l-a vopsit pentru înmormântarea lui Xavier îi stă bine, nu se mai potrivește cu nimic altceva la ea. Cu excepția tristeții sale... Cu asta se potrivește de minune.

Dau să-mi cer scuze, dar Macy se rostogolește până ajunge să stea cu fața la mine și îi dă mai departe:

— Știi exact cum arată un vampir nefericit, iar tu ai doi pe cap. Și, pentru informația ta, ucigător și lamentabil fac o combinație periculoasă, în caz că n-ai observat.

— Oh, am observat!

E o combinație cu care m-am confruntat adesea în ultimele săptămâni, una care mă face să simt ca și cum fiecare respirație a mea e ca o bombă pe cale să explodeze, de parcă aș juca ruleta rusească cu fericirea tuturor.

Și, de vreme ce universul pur și simplu nu s-a săturat să își bată joc de mine, din câte se pare, Macy s-a înșelat când mi-a spus inițial că Hudson absolvise înainte să-l omoare Jaxon. După cum s-a dovedit, lucrurile n-au stat chiar așa, fiind pe aproape, și totuși nu chiar. Ceva în legătură cu faptul că nu adunase suficiente credite pentru că avusese profesori particulari în loc să meargă la Katmere toți cei patru ani. Macy era cu câțiva ani mai mică decât el, așa că ridicase din umeri – ce știa ea? Nimeni nu îi mai pronunțase numele după moartea lui. În orice caz, asta înseamnă că oriunde mă uit, el e acolo. Exact ca Jaxon. Ambii în cercul nostru de prieteni, și totuși nu. Ambii urmărindu-mă cu ochi ce par inexpressivi la suprafață, dar care păstrează o multitudine de emoții dedesubt. Așteptând ca eu să fac sau să spun... *ceva*.

— Tot nu știu cum am ajuns să fiu pereche cu Hudson, spun pe un ton egal. Credeam că în primul rând trebuie să fii interesat să fii pereche, sau cel puțin „deschis” pentru asta, ca să aibă loc?

Macy rânjește la mine.

— E evident că simți *ceva* pentru el!

Îmi dau ochii peste cap.

— Recunoștință! Simt recunoștință față de el! Și sunt destul de sigură că asta e un motiv groaznic să te combini cu cineva.

— Deci...

Ochii lui Macy sclipesc acum, plini de amuzament.

— Te-ai gândit să „te combini” cu Hudson, ai?

Arunc o mică pernă decorativă spre verișoara mea, care se ferește cu ușurință din calea ei și râde.

— Păi, tot ce știu e că majoritatea celor din școală ar ucide să își găsească măcar o pereche. Ca tu să ai două în răstimpul de când ai ajuns aici e atât de injust!

Macy mă tachinează, încercând să însenineze momentul, dar nu mă ajută deloc.

Hudson stă adesea cu noi la mesele sau la orele la care mergem cu toții. Deși majoritatea celor din Ordin și Flint îl privesc precauți, a reușit cumva să o farmece pe verișoara mea cu nimic mai mult decât o jumătate de zâmbet jucăuș și un latte cu vanilie în stil franțuzesc.

De fapt, ea chiar e una dintre puținele persoane care îl învinuiesc pe Jaxon pentru faptul că legătura noastră de împerechere s-a rupt și a făcut cunoscut faptul că este de partea lui Hudson. Nu pot să nu mă întreb dacă e de partea lui Hudson deoarece chiar crede că e cel mai bun pentru mine sau doar pentru că el nu e Jaxon, băiatul care a insistat să provocăm Creatura de Neucis, o mișcare care a dus la moartea lui Xavier.

Oricum ar fi, are dreptate în privința unui lucru: în cele din urmă, va trebui să rezolv cumva dezastrul ăsta.

Totuși, am făcut tot ce am putut ca să ignor situația încă puțin... măcar până când am un plan. Mi-am petrecut aproape tot timpul de la înmormântarea lui Xavier încoace încercând să-mi dau seama ce să fac, cum să repar lucrurile – între mine și Jaxon, între

Jaxon și Hudson și între mine și Hudson –, dar nu pot. Pământul s-a transformat în nisip mișcător sub picioarele mele, iar aripile nu mă ajută pe cât de mult te-ai aștepta... adică, trebuie să aterizez până la urmă și, de fiecare dată când o fac, încep să mă scufund.

Macy sigur îmi simte neliniștea interioară, de vreme ce se ridică în capul oaselor la marginea patului, amuzamentul ei pălind la fel de repede ca al meu.

— Știu că lucrurile sunt dificile acum, continuă ea. Doar te tachinam în legătură cu băieții. Faci și tu tot ce poți.

— Dar dacă nu știu ce să fac? Cuvintele țâșnesc din mine de parcă sunt o sticlă sub presiune și Macy tocmai a provocat prima scurgere: Abia am început să mă obișnuiesc cu ideea că sunt gargui, iar acum trebuie să îmi fac griji și pentru că am câștigat un loc în Cercul Pierzaniei și al Disperării și că voi fi încoronată imediat după absolvire.

— Cercul *Pierzaniei și al Disperării*? repetă Macy, râzând deopotrivă amuzată și surprinsă.

— După care sunt sigură că voi fi închisă într-un turn sau decapitată, sau ceva la fel de fatal.

O spun de parcă ar fi o glumă, dar nu glumesc. Nu există niciun dram de optimism în mine în ceea ce privește poziția mea ca membru al consiliului paranormal pe care părinții lui Jaxon și ai lui Hudson îl conduc... sau orice derivă din asta. Inclusiv politica, supraviețuirea și să fiu pereche cu Hudson în locul iubitelui meu *adevărat* în această minunată lume nouă în care m-am trezit.

— Încă sunt îndrăgostită de Jaxon. Nu pot schimba ceea ce simt. Scot un gemăt și continui: Dar nu suport nici să-l rănesc pe Hudson – sau privirile pe care mi le aruncă când stăm la masă la prânz și mă vede cu fratele lui.

Toată chestia asta e un coșmar inimaginabil, iar faptul că nu am reușit să dorm mai deloc de când aproape că am murit doar face totul și mai nasol. Dar cum să mă pot relaxa când de fiecare dată când închid ochii, simt dinții lui Cyrus afundându-se în gâtul meu

și agonia mușcăturii lui eterne împrăștiindu-se prin mine? Sau când îmi amintesc cum Hudson m-a pus într-un mormânt de mică adâncime și m-a îngropat de vie (încă nu sunt pregătită să întreb de unde a știut să facă asta)? Sau, și mai rău – și, da, chiar e și mai rău –, când văd expresia lui Jaxon când Hudson i-a spus că eu sunt perechea lui?

Amintiri atât de devastatoare, încât tot ce vreau să fac este să fug și să mă ascund.

— Hei, totul o să fie bine! mă liniștește Macy cu o voce timidă, dar ochi îngrijați.

— „Bine” s-ar putea să fie o exagerare.

Mă rostogolesc în așa fel încât să mă holbez la tavan, dar abia dacă îl văd. În schimb, tot ce văd sunt ochii *lor*.

O pereche întunecată, una luminoasă.

Ambele suferinde.

Ambele așteptând ceva ce nu știu cum să le ofer și un răspuns pe care nici nu știu cum să încep să îl aflu.

Știu ce simt. Îl iubesc pe Jaxon.

Iar Hudson, ei bine, asta e mai complicat. Nu simt iubire, ceea ce mi-e teamă că nu e ceea ce vrea el să audă. Da, pulsul mi-o ia razna când e prin apropiere, dar, la drept vorbind, tipul este superb la un alt nivel. Orice persoană sănătoasă la cap ar fi atrasă de el. În plus, acum există legătura asta de împerechere între noi care mă face să simt chestii care altminteri nu sunt acolo. Sau care, cel puțin, nu vreau să fie acolo.

După tot ce a făcut pentru mine, după legătura pe care îmi dau seama că am construit-o în acele săptămâni în care am fost captivi împreună, nu vreau să-l dezamăgesc și să-i spun că nu simt nimic mai mult decât prietenie față de el.

Scot iar un geamăt. Iată-mă, presupunând că Hudson vrea, măcar, să fim pereche! S-ar putea să fie la fel de furios pe univers ca mine că ne-a pus în situația asta jenantă.

Macy dă drumul unui oftat lung, apoi coboară din patul ei și se așază la capătul patului meu.

— Îmi pare rău! Nu am vrut să insist.

— Nu insistența ta e cea care m-a supărat. Pur și simplu...

Nu îmi duc vorba până la capăt, nefiind sigură cum să exprim confuzia care fierbe în mine.

— Totul?

Umple golul pe care l-am lăsat eu și dau din cap, pentru că, da, totul e al dracului de copleșitor.

Tăcerea se întinde între noi, lungă și inconfortabilă. Aștept ca Macy să renunțe, să se întoarcă în patul ei și să uite de discuția asta ca un foc de paie, dar nu se clintește. În schimb, se sprijină de perete și mă urmărește cu răbdare și calm, lucru care nu e chiar modul ei obișnuit de a se comporta.

Nu sunt sigură dacă e din cauza tăcerii sau a modului în care mă urmărește ori a nevoii de a-mi vărsa amarul care s-a adunat toată ziua, dar tensiunea crește tot mai mult și mai mult, până când turui adevărul pe care am încercat să-l ascund de toată lumea, chiar și de mine:

— Eu sincer, sincer, nu cred că sunt suficient de puternică să fac asta.

Nu știu exact la ce reacție mă aștept de la Macy la auzul confesiunii mele – într-o fracțiune de secundă îmi imaginez totul, de la înțelegerea ei deplină la cum îmi spune ea „înghite, florico!”, cu o asprime intensă care nu are nimic de-a face cu mine și totul cu felul în care lucrurile sunt destul de groaznice și pentru ea.

Totuși, până la urmă, face singurul lucru la care nu mă aștept. Singurul lucru pe care nici măcar *nu l-am luat în considerare*. Pufnește în răs.

— Ei, nu zău, Sherlock! Mi-aș fi făcut griji dacă ai fi crezut, de fapt, *că poți* să faci față tuturor acestor chestii de una singură.

— Pe bune?

Sunt perplexă. Și, poate, puțin insultată – chiar crede că sunt atât de incompetentă? Doar pentru că *eu* știu că sunt un dezastru nu înseamnă că vreau ca și toți ceilalți să o afle.

— De ce?

— Pentru că *nu* ești singură și nu trebuie să le faci față singură. De-asta sunt eu aici. De-asta suntem toți aici – mai ales *iubiții* tăi.

Îmi mijesc ochii spre ea pentru că a folosit cuvântul la plural – și pentru accentul pe care l-a pus.

— Iubit, o corectez, accentuând „t”-ul puternic de la final. Unul, nu doi. Ridic degetul arătător doar ca să mă asigur că pricepe și adaug: Un iubit.

— A, da. Unul. Desigur. Macy îmi aruncă o privire vicleană și conchide: Deeeeci, doar ca să fim înțelese: care vampir este acela, mai exact?

Dureroasa mea legătură ruptă

— **E**ȘTI INSUPORTABILĂ! O TACHINEZ. DAR TE SUPERI dacă ne concentrăm pe ceea ce contează cu adevărat? Să absolvim liceul?

Prinsă între moartea părinților, schimbarea școlii și pierderea a patru luni în care am imitat cât am putut de bine o țâșnitoare, sunt cât se poate de în urmă cu materia, și mai sunt și în anul terminal. Ceea ce înseamnă că, dacă nu termin proiectele suplimentare care mi-au fost atribuite și nu trec toate examenele finale, o să fiu în an terminal și anul viitor. Iar asta *nu* este acceptabil, indiferent cât de mult i-ar plăcea lui Macy să rămân încă un an prin zonă. Adică, dacă Hudson poate recupera cursurile după ce a fost *mort*, pentru numele lui Dumnezeu, la fel pot face și eu!

— Știi că acesta e adevăratul motiv pentru care îmi îngrop capul în nisip ca struțul, nu? recunosc într-un final. Pentru că în niciun caz nu pot face față volumului ridicol de mare de materie pe care trebuie să o recuperez și să încerc să-mi dau seama ce să fac în legătură cu Cyrus sau cu Cercul ori...

— Cu perechea ta? Macy zâmbește trist și ridică o mână înainte să pot protesta, adăugând: Scuze, n-am putut rezista! Dar ai dreptate, oricât de mult mi-aș dori să fie altfel, tu pari să-ți dorești cu adevărat să termini școala. Traversează camera și își ia laptopul de pe birou, apoi continuă: Deci, în calitate de

autoproclamată cea mai bună prietenă a ta, e treaba mea să mă asigur că asta se va întâmpla. Ai un termen de predare pentru o prezentare la cursul de istorie a magiei al dr. Veracruz, nu? Am auzit alți elevi din anul terminal vorbind despre asta.

— Da, îi răspund, încuviințând din cap. Toată lumea a trebuit să aleagă un subiect dezbătut la ore anul acesta, apoi să scrie și să prezinte o lucrare de zece pagini despre un aspect al acelei probleme pe care nu am apucat să-l discutăm. Susține că e pentru a avea cunoștințe mai cuprinzătoare despre diferite momente ale istoriei, dar eu cred că, de fapt, doar încearcă să ne tortureze.

Macy se urcă înapoi în patul ei și tastează ceva pe laptop.

— Știu care e tema potrivită pe care să o studiezi!

— A, da? întreb curioasă, rostogolindu-mă și ridicându-mă în capul oaselor.

— Da! Ați discutat despre legăturile de împerechere, nu? Mor de nerăbdare să urmez cursul ăsta numai din acest motiv. Ei bine, tu ești exemplul viu a ceva ce nu s-a discutat la oră.

Clatin din cap.

— Din păcate, am lipsit la ora aia, dar Flint mi-a spus că e posibil să fii pereche cu mai mult de o persoană în timpul vieții. Nu sunt singura persoană care să se fi aflat vreodată în această situație bizară.

Macy se oprește din tastat și privește în sus, spre mine, cu o sprânceană arcuită.

— Da, dar tu ești singura care să fi avut vreodată o legătură de împerechere ruptă de altceva în afară de moarte.

— Nu i s-a mai întâmplat nimănui altcuiva? repet, cu inima bubuindu-mi în piept. Pe bune?

Pare atât de greu de crezut, dar, totodată, și atât de groaznic de crezut! Dacă nimeni altcineva nu a mai trecut până acum prin asta, cum o s-o reparăm? Ce o să facem? Și de ce, de ce, *de ce* ni s-a întâmplat mie și lui Jaxon?

— Nimănui, subliniază Macy. Legăturile de împerechere nu se rup niciodată, Grace. Pur și simplu nu o fac. Nu se poate. E o lege a naturii sau ceva de genul. Face o pauză și se uită în jos la mâinile ei care se odihnesc pe tastatură, apoi conchide: Însă, cumva, a ta s-a rupt.

De parcă ar fi nevoie să mi se reamintească.

De parcă nu aș fi fost acolo.

De parcă nu aș fi simțit-o pocnind cu o forță care aproape că m-a rupt în două, o forță care aproape m-a distrus... și aproape l-a distrus și pe Jaxon.

— Niciodată?

Trebuie să fi auzit greșit partea asta. Cu siguranță nu sunt eu singura.

— Ni-cio-da-tă, insistă Macy, pronunțând intenționat fiecare silabă chiar în timp ce se uită la mine de parcă dintr-odată mi-au crescut trei capete. Nu aproximativ niciodată, Grace. Nu aproape niciodată. *Niciodată* niciodată. Gen *niciodată în istoria speciilor noastre* niciodată. Legăturile de împerechere *nu* pot fi rupte atât timp cât partenerii sunt în viață. Vreodată. Clatină din cap ca să accentueze și adaugă: Adică niciodată. Vreodată. Nicio...

— OK, OK, am priceput!

Clatin din cap în semn de resemnare.

— Legăturile de împerechere nu se rup niciodată. Atâta doar că a mea și a lui Jaxon *s-a rupt* și niciunul dintre noi nu e mort, așa că...

— Mda, mă aprobă cu o încruntătură. Pășim pe un teren complet neexplorat. Nici nu e de mirare că te simți atât de dată peste cap. Tu chiar *ești* dată peste cap.

— Uau! Mersi pentru asta!

Mă prefac că îmi smulg un pumnal din inimă, dar Macy doar se strâmbă la mine.

— Știi ce vreau să spun.